

РЕШЕНИЕ

№ 1952

гр. София, 22.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **10112** по описа за **2012** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма] [населено място], срещу съдебно решение без номер от 01.08.2012 г., постановено по НАХД № 15048/2011 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав. Със същото е потвърдено наказателно постановление (НП) № 42-0000366/23.03.2010 г. на и.д. Началника ОО" КД –ДАИ", с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2000 лв. на основание чл. 96, ал. 1, т. 5 от Закона за автомобилните превози във вр. с чл. 14 § 2 от Регламент 3821/85.

В касационната жалба касаторът твърди, че от представените доказателства във въззивното производство е видно, че не се установяват отразените в АУАН обстоятелства и не е следвало да бъде наложено наказание. Изложени са доводи, че е налице нарушаване на правото на защита в административния процес, тъй като в АУАН е посочено, че нарушението е извършено от управителя на дружеството, а административно - наказващият орган е визирал като административно отговорно лице ръководителя на предприятието. По съществото на спора счита, че следва да се ползват от по благоприятния закон, тъй като разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 7 от З. е отменена. Позовава се на съдебна практика (Решение на СРС по НАХД 1688 от 2001

г, решение от 10.08.2009 г. по КНАХД 2622 от 2009 г. на АССГ свързана с твърдението, че административно наказващият орган не е установил по безспорен начин нарушението.

Иска се от съда да отмени решението на СРС по съображения изложени в жалбата, както и допълнителни такива, изложени в писмената защита. Претендира присъждане на разносните по делото.

Ответникът - Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София град, VI-ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за **ОСНОВАТЕЛНА**, но не на посочените касационни основания:

К. съд се произнася по наведени касационни оплаквания. Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, съдът следи и служебно за валидността, допустимостта и съответствието на съдебното решение, предмет на касационна проверка, с материалния закон.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 12.02.2010 г. е била извършена проверка на касатора по отношение на осъществяваната от него транспортна дейност. В хода на проверката е свидетелят Б. констатирал, че не са съхранени и не се пазят тахографските листове на водачите А. К. и Г. Л. – за м. юли и м. август 2009 г.; за водачът И. А. – за периода 01 – 15.08.2009 г. и за водача М. П. - за 23.08.2009 г. т.е. общо около 140 броя тахографски листа.

В резултат на проверката, на 12.02.2010 г. срещу жалбоподателят е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 094510. Въз основа на акта и доказателствата по преписката административнонаказващият орган (АНО) на 23.03.2010 г. е издал НП № 42-0000366. Така установената в хода на съдебното следствие фактическа обстановка пред въззивния съд се възприема изцяло от настоящата инстанция.

Въз основа на така събраните доказателства и установеното от фактическа страна, въззивният съд е направил следните правни изводи:

Съдът е счел, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Съдът намира, че безспорно се установява нарушението по чл. 96, ал. 1, т. 5 от Закона

за автомобилните превози. Твърдяното нарушение и авторството на същото се установяват както от събраните писмени доказателства, така и от гласните доказателства.

По тези съображения въззивният съд е направил извод за законосъобразност на спорното НП, поради което го е потвърдил.

При произнасяне в хода по същество обаче, настоящата инстанция констатира, че административнонаказателното производство следва да бъде прекратено поради изтекла абсолютна погасителна давност на основание чл. 11 ЗАНН, във връзка с чл. 81, ал. 3 НК, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Това препращане е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и давността по чл. 79, ал.1, т.2 от НК. Съгласно цитираната разпоредба, възможността да бъде реализирана отговорността за извършеното деяние се изключва при изтичане на предвидената в закона давност. В ЗАНН липсва изрична регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което, по силата на чл. 11 ЗАНН, следва да намерят съответното приложение правилата на НК. Съгласно разпоредбите на глава 9 от Общата част на НК, наказателното преследване, поради изтичане на съответната давност, се изключва след изтичането на определен срок, който е обвързан в зависимост от вида и размера на наказанието, което се предвижда за съответното деяние. Тъй като за административните нарушения се предвижда наказание "имуществена санкция", то по отношение на срока за изключване на наказателното преследване, по силата на чл. 11 ЗАНН, следва да намерят приложение правилата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК и чл. 81 НК. Съгласно цитираните правни норми наказателното преследване за извършено административно нарушение ще бъде погасено при изтичане на двегодишен срок от довършване на съответното деяние, като, независимо от прекъсването и спирането на давността (поради съставяне на акт и издаване на НП), след изтичането на тригодишен срок от довършване на нарушението, наказателното преследване следва изобщо да бъде изключено, поради изтичане на абсолютна давност.

В конкретния случай обжалваното наказателно постановление е издадено за нарушение на З., изразяващо се в бездействие от страна на касатора поради, което за дата за установяване на нарушението следва да се приеме дата на съставянето на АУАН, а именно № 094510 от 12.02.2010 г. Броен от тази начална дата срокът на 3-годишната абсолютна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл. 81, ал. 3 от НК е изтекъл на 12.02.2013 г. От този момент преди датата на устните състезания в АССГ е изтекъл давностният срок за осъществяване на административнонаказателната отговорност на касатора. Касает се за факт от значение за спора, който като настъпил по време на висящото съдебно производство, следва да се вземе предвид при решаването му от касационната инстанция съгласно чл. 142, ал. 2, вр. чл. 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Поради изтеклата абсолютна погасителна давност административнонаказателната отговорност на дружеството, ангажирана с обжалваното НП е изцяло погасена. Изтичането на абсолютния давностен срок, предвиден в закона е заличил процесните нарушения като основание за налагане на санкцията по чл. 96, ал. 1 т. 5 от З. във вр. с чл. 14 § 2 от Регламент 3821/85. Поради това решението на СРС следва да бъде отменено и вместо него – да

се постанови отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно.

Предвид обстоятелството, че разноси в административно-наказателното производство не се дължат, настоящата инстанция намира, че направеното за това искане от страна на касатора е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, ШЕСТИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 01.08.2012 г. на Софийски районен съд, НО, 112 състав, постановено по НАХД 15048/2011 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42 - 0000366/23.03.2010 г. на и.д. Началника ОО” КД –ДАИ” , с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лв. на основание чл. 96, ал. 1, т. 5 от Закона за автомобилните превози.

Оставя без уважение искането на касатора за присъждане на съдебни разноси.

Прекратява административно - наказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: